

„Naprosto strhující!“
TESS GERRITSEN

„Geniální!“
SHARI LAPENA

cizinec na pláži

Milenec, stalker nebo vrah?

Michele Campbell

A scallop shell, a pink flower, and a starfish are arranged on a blue wooden background. The scallop shell is on the left, the pink flower is in the center, and the starfish is on the right. The background is a blue wooden surface with some white rope or twine scattered around.

cizinec
na
pláži

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka
Cizinec na pláži

Připravujeme

Žena, která věděla příliš mnoho

cizinec
na
pláži

Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2019

Translation © Monika Pavlisová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-162-5 (PDF)

Pro Jacka

„Jsme jen tak slepi, jak chceme být.“

– Maya Angelou

řed bouří

1

Na pláži stál cizí muž. Stál před mým domem, zíral na něj, jako by si ho tipoval k vykradení.

Osud vás někdy dostihne potichu a ze zálohy. Aidan Callahan ale nic takového neudělal. Přišel naprosto bezostyšně. Stál uprostřed pláže, zíral na můj zbrusu nový dům a z očí mu nekoukalo nic dobrého. Viděla jsem ho úplně zřetelně, když jsem se dívala prosklenou stěnou přes náš nekonečný bazén na oceán. Ano, byl k nakousnutí. Já jsem ale byla už dvacet let šťastně vdaná a zamilovaná do svého manžela, takže jsem si toho skoro nevšimla. Zato jsem si všimla, že ten chlapík vypadal velmi silný. Až nebezpečně. A oblečení měl městské. Volné sportovní kraťasy, tílko, na krku se blýskl zlatý řetízek. Lidé, jako byl on, nesnášeli lidi, jako jsem byla já, a občas je vykrádali. Zrovna nedávno tu došlo k sérii vloupání do několika velkých domů. Jejich letní obyvatelé věřili, že policie je ve vyšetřování liknavá, snad proto, že viníky jsou místní chlapi. Když jsem uviděla Aidana, jak tam stojí, ti lupiči byli první věc, která mi přišla na mysl, a po zádech mi přeběhl mráz.

Řeknu vám všechno, co se stalo, pěkně od začátku. Můj první dojem z Aidana byl takový, že by mohl být potenciální zloděj. Kéž bych jen poslechla vlastní instinkt, otočila se na podpatku a utíkala opačným směrem. Jenže to jsem neudělala. Šla jsem k němu. A už vždycky v sobě ponesu vinu za to, co se stalo potom.

2

Byl horký, dusný den, polovina září, a útes se vylidnil. Letní nájemníci byli dávno zpátky ve městě a zůstala jsem jen já a moje sousedka, stará paní Eberhardtová. Bydlí ve vetším domku se střechou zkosenou až k zemi na velkém pozemku, po kterém prahnou snad všechny realitní kanceláře v East Endu. Já bydlím v domě, jaký si lidé postaví, když nechají domy, jako je ten její, zbourat. Má uštěkaného malého psa, který mě každý den budí v půl šesté ráno. Asi si umíte představit, že si nemáme zrovna moc co říct, takže jsem na pláži zůstala prakticky sama.

Celý den jsem čekala, až dorazí technik ze společnosti nabízející poplašné systémy proti lupičům. Dům voněl novotou. Detaily se pořád ještě doladovaly a poplašné zařízení bylo jednou z posledních položek na seznamu. Společnost se na instalaci ohlásila mezi desátou a druhou hodinou, s čímž jsem souhlasila, protože jsem stejně měla spoustu práce s přípravou obrovského kolaudačního večírku, který jsem se chystala uspořádat už za pár dní. Uzavřít seznamy hostů, sepsat jídelníček pro cateringovou společnost, naplánovat dodání stanu, vyjednat parkovací asistenty, ulovit fotografa z časopisu *Avenue*, aby nafotil snímky pro společenský sloupek. A tak dál, a tak dál. Hodiny plynuly, ale chlapík s poplašným zařízením se neukázal. Ve čtyři jsem jim zavolala, abych si stěžovala, a oni mi oznámili, že technik měl příliš mnoho

objednaných klientů, takže jeho návštěvu u nás musí přesunout až na příští týden. *Jak typické.* Napadlo mě sáhnout po lahvi ginu na polici a namíchat si lahodný a silný koktejl, abych ulevila napětí. Jenže do západu slunce bylo ještě daleko a já se rozhodla, že budu hodná. Místo toho si půjdu zaběhat na pláž.

Když jsem si zavazovala tenisky, přepadla mě potřeba napsat zprávu dceři. Hannah právě nastoupila na vysokou a já jsem trochu bojovala s tím, že ji musím nechat jít. Zatáhla jsem za gumičku do vlasů, kterou jsem měla nataženou na zápěstí, a povolila jsem, až to štíplo. Tenhle trik mě naučila sestra. Terapie odporem. Ona se tak odnaučila kouřit a já jsem to teď používala, abych nebyla stíhací matka. Fungovalo to. Potřeba kontaktovat ji byla pryč. Prošla jsem francouzskými okny na terasu a zhluboka jsem vdechla sláný vzduch. Za útesem byl vidět oceán a slyšela jsem tříštění vln o skály. Vlnobití dnes bylo obzvlášť prudké, ale stejně mě pořád uklidňovalo.

A já potřebovala uklidnit. Odjezd Hannah mě rozhodil, protože jsem si až příliš bolestně uvědomovala, jak je můj život osamělý. Můj manžel Jason trávil veškerý čas na služebních cestách. Vlastně tady v domě na pláži ještě ani jednou nebyl přes noc přesto, že jsme do něj napumpovali všechny naše peníze. Ten dům mezi námi zapříčinil velké napětí. Byl to můj sen, ne jeho. Stálo nás celé jmění, abychom koupili pozemek velikosti poštovní známky na tomhle lukrativním místě. Další jmění padlo na to, abychom tu postavili tenhle dokonalý dům. Náš vztah nebyl úplně v pořádku, ale pokud mám být upřímná, zatím jsem to nevěděla jistě. Byl to jen takový ten pichlavý pocit v hloubi srdce, kvůli kterému jsem se cítila nesvá a nespokojená. Ale bojovala jsem s tím. Říkala jsem si: *Hodně pracuje. Dobře se o nás stará. Je to dobrý táta. A konec konců – někdo musí ten dům zaplatit, nebo ne? Neměla bych si stěžovat.*

Zrychlila jsem a pracně zvedala nohy bořící se do sypkého písku. Tělo pracovalo, v žilách proudil kyslík. Skrz mraky se prodral paprsek světla a rozzářil vodu do jasně zelené. Bydlela jsem na útesu poblíž hlavní silnice, kde byly pozemky „dostupné“ za milion a víc za akr. (Neřeknu vám o kolik víc.) Moje oblíbená běžecká trasa vedla dolů na pláž, pryč ze silnice, až k místu, kde stály skutečně skvostné domy. Jeden z nich se tu loni prodal za čtyřicet milionů. Vidět ale nebyl, díky vysokému a dokonale udržovanému živému plotu, který si jeho slavní majitelé vysadili kvůli soukromí. Ty lidi jsem nikdy nepotkala a nějak jsem tušila, že je ani nepotkám. Jason ani já jsme nikoho nesoudili. On pracoval jako investiční bankéř, ale nebyl z těch slavných, kteří se přátelí s celebritami a vlastní soukromou letku tryskáčů. Já jsem navrhovala interiéry, ale neměla jsem milion fanoušků na Instagramu a časopis *Architectural Digest* nezveřejňoval fotky mé práce. S prací jsem skončila, když se narodila Hannah, a teprve nedávno jsem začala zkoušet postavit svůj byznys znovu na nohy, ale nebylo to jednoduché. Jason a já jsme se pohybovali v kruzích dobře situovaných lidí, ale rozhodně jsme nebyli na špičce. Když jste bohatí, problém je v tom, že je kolem vás vždycky někdo ještě bohatší.

Běžela jsem po pláži skoro dva kilometry a nezastavila se, dokud jsem nedoběhla na ostroh. Tam jsem se předklonila, lapala po dechu a držela se za boky, dokud se můj dech nevrátil do normálu. Blížily se mé čtyřicáté třetí narozeniny a já si o sobě ráda myslela, že pořád vypadám dobře. Jenže poslední dobou se začaly objevovat náznaky nastupujícího středního věku. Vrásky v zrcadle, které jsem zakrývala make-upem. Šedé vlasy, které jsem maskovala přelivem. Cvičení ale falšovat nejde. Rozhodla jsem se, že se musím vrátit do kurzů pilates, nebo si najmout trenéra. Dokončení domu mi zabralo příliš mnoho času i energie. Teď, když je Hannah pryč, musím se soustředit *na sebe*.

Nad vodou se válely mraky a obloha zčernala. Ve vzduchu jsem cítila déšť. Nepodívala jsem se na předpověď, než jsem vyběhla, ale obecně hlásili, že nás čeká bouřlivý podzim a období silných hurikánů. Moje pověřčivá matka do mě vložila strach z výbojů při bouřce tak silný, že jsem po prvním zablýskání otočila ani vodovodním kohoutkem. Takže jakmile se ozvalo zahřmění, otočila jsem se a běžela zpátky.

O deset minut později už jsem byla zpátky na naší straně útesu a jasně jsem viděla svůj dům. Ozvalo se hlasité zaburácení a oblohu prořízl ostrý blesk. A potom jsem ho znovu spatřila. Stál tam jako nějaký démon, který se zhmotnil z nabitého vzduchu. Ten cizí muž, kterého jsem před hodinou viděla z okna v kuchyni. Znovu zíral. Při pohledu na něj jsem zůstala stát jako přimrazená. Bylo mi jasné, že je z města, že to není nikdo ze sousedství. Možná to zní snobsky. Ale já jsem z obyčejné rodiny a nijak zle jsem to nemyslela. Vlastně mi ten den Aidan připomínal moje lidi. Mé bratry a jejich kamarády, jak hrají pouliční hokej před domem za horkého odpoledne. Ty kluky jsem milovala, ale nebyli to žádní andílci. Víím dobře, o čem mluvím. Poznám tipaře, když ho vidím, a když jsem viděla Aidana, bylo mi naprosto jasné, co dělá.

Nejsem žádná křehká květinka a umím se o sebe postarat. Tak jsem šla přímo k němu, odhodlaná mu něco říct.

„Hej! Hej, můžu vám s něčím pomoci?“ volala jsem.

Vítr má slova odnášel pryč. Nějak mě ale uslyšel, obrátil se na mě a usmál se. Ten úsměv jsem rozhodně zaznamenala. Bylo to, jako by se mezi mraky objevilo slunce, a moje podezření bylo rázem to tam. Popletl mě. Každý se může nechat poplést.

„To je váš dům?“

Promluvil, jako by už znal odpověď. Měla jsem si toho všimnout a mělo mi dojít, že je to divné. Ale já to neviděla. Viděla jsem jen jeho.